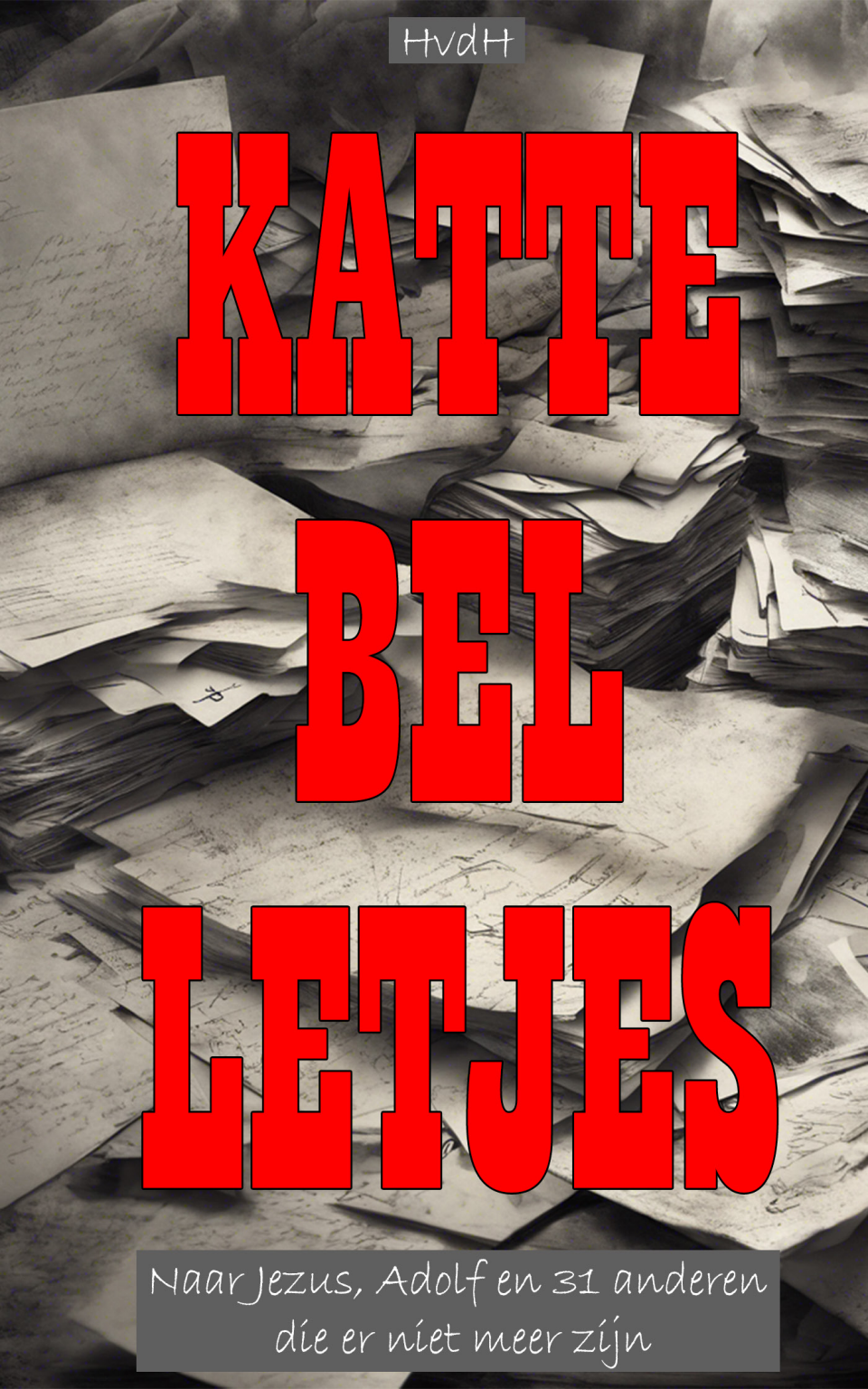

HvdH

KATTE BEL LETJES

Naar Jezus, Adolf en 31 anderen
die er niet meer zijn

Kattebelletjes

Aan Jezus, Adolf en
eenendertig anderen die
er niet meer zijn

Haye van der Heyden

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: mei 2025

Haye van der Heyden

Uitgeverij Vogelvrij

Redactie: Arjen Broeze

Correctie: Janke Scharff

Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited

Opmaak: Bob Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-835335-1-3

ISBN Paperback: 978-90-835335-0-6

© 2025 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2025 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Nota bene

De briefjes in dit boekje zijn voorzien van foto's die gegenereerd zijn door een in 2024 publiek beschikbaar gemaakte versie van ChatGPT: ChatGPT-4o. Heel geweldig zijn ze niet. Ze lijken soms niet meer dan een beetje en het gaat helemaal niet om echte foto's, maar om afbeeldingen die een soort grijs gemiddelde zijn van alles wat er al bestaat.

En het systeem bleek grillig. Toen ik verschillende keren om een zwart-wit foto van een rokende en drinkende Winston Churchill vroeg, stak bij alle resultaten opeens een lichtbruin gekleurde sigaar uit zijn neus of zijn oor. Waarom was dat? Censureerde de artificiele intelligentie op roken of zo? In ieder geval censureerde het als het om politiek ging; toen ik een foto van Hitler vroeg, kreeg ik die niet, maar werd er een afbeelding gegenereerd van iemand die nota bene sprekend op Stalin leek. Alsof die de mensheid zo veel goeds heeft gebracht. Mao bleek helemaal geen probleem. Mij kwam op dat moment in 2024 die wokistische willekeur in moraliteit veel gevaarlijker over dan die zogenaamde superieure intelligentie van AI.

Hoe dat nu is, weet ik niet. Het gaat heel snel allemaal.

Jezus van N.

Jezus van N. leefde van het jaar nul tot het jaar drieëndertig en beweerde de zoon van God te zijn. Hij was de zoon, maar vormde ook samen met zijn vader en de Heilige Geest de goddelijke drie-eenheid. Hoe dat precies werkte, ging het menselijke begripsvermogen te boven, zo is dat ons toen uitgelegd.

Beste Jezus, goede vriend,

What's up? Alles oké? Ik neem aan dat je weet wie ik ben, want jij kent iedereen en zelfs elk moment van iedereen. Hoe krijg je dat voor elkaar? Toen ik jong was, bad ik nog weleens tot je en ik neem aan dat je toen naar me geluisterd hebt. Zo voelde het in ieder geval destijds wel.

Ik schrijf je dit briefje om je te vragen of wat ik over jou bedacht heb, klopt met de werkelijkheid. Je bent de belangrijkste man aller tijden, in ieder geval in de westerse wereld, en dat is toch heel wat. Ook in mijn leven was je nogal aanwezig, dat wil zeggen, in mijn jonge jaren dus, daarna veel minder. Ik ben met je opgevoed, heb daarna regelmatig over je nagedacht en heb conclusies getrokken die ik aan je voor wil leggen. Mag dat? Vast wel. Ik ga er maar van uit. Je kunt veel hebben, weten we.

Luister. Volgens mij was jij destijds – misschien is dat inderdaad een dikke tweeduizend jaar geleden en misschien langer – een knappe, intelligente en nogal ijdele dwarsligger. Al jong merkte je dat je een enorme uitstraling had en dat mensen, waarschijnlijk grotendeels om je uiterlijke aantrekkelijkheid, graag met je omgingen en naar je luisterden. Ik vermoed dat je, omdat je slim was, je ijdelheid wist te verbergen achter mooie woorden en theorieën over medemenselijkheid en onbaatzuchtigheid. Dat doen slimme ijdel-tuiten nou eenmaal, zodat niemand doorheeft dat ze dat zijn. Je predikte op een intense manier dat je het beste met de wereld

voorhad en ging daardoor na verloop van tijd ook zelf geloven in je eigen sprookje, zoals je dat wel vaker ziet bij succesvolle types. Je bedacht zelfs dat je niet menselijk was maar goddelijk. En omdat je zo nu en dan ook nog weleens een zogenaamd wondertje verrichtte, geloofde iedereen dat je dat was.

Het waren natuurlijk geen echte wonderen. Jezus, kom op. Water was niet echt wijn geworden, maar door jouw stralende aanwezigheid was het zo gezellig geworden dat het leek alsof water als wijn smaakte. En jij wist die lamme man zo te motiveren dat hij de moed kon opbrengen om weer eens te proberen een stukje te lopen en dat lukte. Geweldig natuurlijk, niks op af te dingen, maar echte wonderen waren het natuurlijk niet. Gelukkig voor jou bestonden er in die tijd nog geen cameraploegen, dus alles wat jij deed, werd alleen maar rondverteld. En ja, je weet hoe dat dan gaat: elke verteller maakt het nog een klein beetje mooier dan het was.

Waarom hebben ze je eigenlijk gekruisigd? Of is dat ook overdreven en metaforisch bedoeld? Nee, misschien hebben ze dat inderdaad wel gedaan en misschien was dat inderdaad omdat ze bang waren dat je het volk aan het opzetten was tegen de gevestigde orde. Dat zou heel goed kunnen. Die lijdensweg heb je vervolgens erg dapper doorstaan, dat valt niet te ontkennen, maar toch zie ik daar ook een soort ijdelheid in. Ja, sorry. Ik denk dat je zo verliefd op jezelf was en zo in je eigen goddelijkheid geloofde, dat je

zelfs een kick kreeg van het ultieme offer van een uiterst pijnlijke dood. Ik denk dat dat zou kunnen.

Dat is het, zo kijk ik nu naar je. Heb ik gelijk of niet en ben je echt de zoon van een god die daar ergens buiten ons gezichtsveld en begripsvermogen verkeert? Als dat zo is, als je een vader hebt, goddelijk of niet, heb je dus ook een moeder en wie is dat dan? Kom, wees eerlijk, Jezus: dat hele verhaal van jou is natuurlijk niet heel veel meer dan een sprookje waar vele, vele miljoenen mensen nog steeds mee en naar leven.

Niet dat dat per se slecht is. Niet alleen maar in ieder geval. Ja, we hebben kruistochten en wrede bekeringen gehad en zelfs onlangs nog een hardnekkig verbod op voorbehoedsmiddelen. Dat verdient allemaal geen schoonheidsprijs, maar mensen hebben ook goede dingen gedaan in jouw naam. Ze hebben zich beheerst en anderen uit naastenliefde de helpende hand toegestoken. Dat valt niet te ontkennen. Hoe de balans tussen het kwade en het goede precies uitvalt, weten we niet. Dat is ook niet vast te stellen of uit te rekenen.

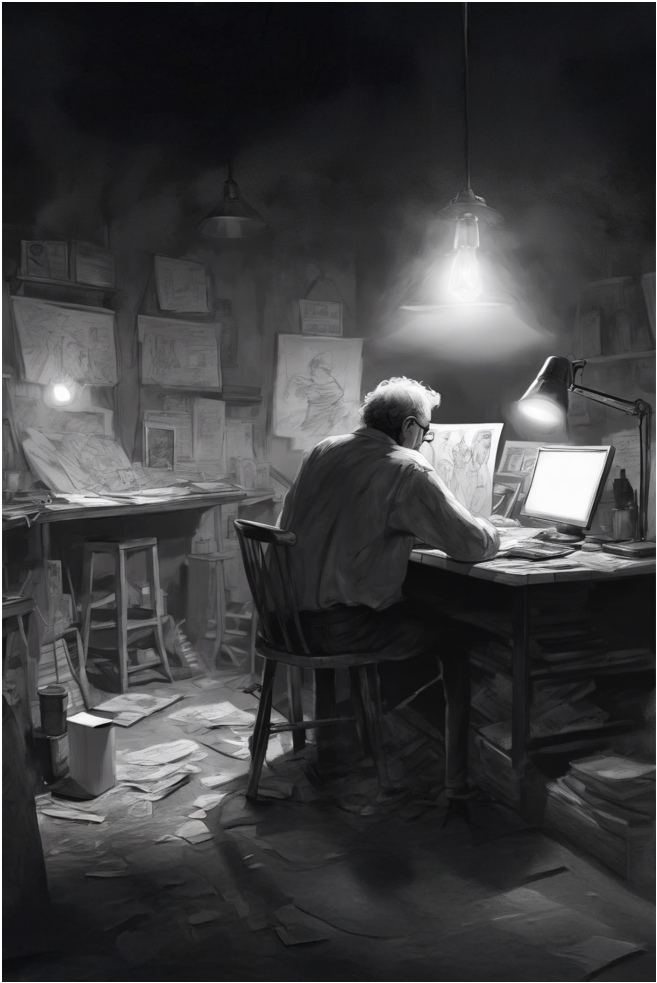
Het ging me in dit briefje ook meer om jou als persoon. Henny Huisman – je weet wel – gaat ook altijd huilen als hij zegt hoeveel hij van zijn vrouw houdt en volgens mij gaat dat helemaal niet over liefde voor een ander, maar over ijdelheid en zelfliefde. Nee wacht, uitzinnige verliefdheid op jezelf, moet ik zeggen, omdat echte zelfliefde natuurlijk prima is. Ik denk dat je wat ijdelheid betreft toch wel de Henny Huisman

van het begin van onze jaartelling bent geweest. Mag ik dat zeggen? *Correct me if I'm wrong.*

Goed, dat was het, beste Jezus. Zo denk ik over je en ik wil natuurlijk graag weten of ik gelijk heb, want ik heb graag gelijk, wat ook een vorm van ijdelheid is. *Alles is ijdelheid*, zei Shakespeare toch? Hem ga ik trouwens ook een briefje schrijven. Vertel hem dat maar vast, als er inderdaad een soort hemel bestaat waar jullie met zijn allen de hele dag van god-weet-wat lopen te genieten. Of waar jullie je eeuwig kapot aan het vervelen zijn.

Hoe dan ook, groetjes uit Amsterdam en ik hoor graag van je. Dag Jezus, dag oude vriend.

H.

Peter van S.

Peter van S. was een groot Nederlands cartoonist en schrijver die leefde van 1935 tot 2016. Hij had het vermogen om met een enkele, vaak grappige zin onder een tekening een heel verhaal te vertellen. Na zijn dood lijkt hij gewoon door te werken: nog elk jaar is er een scheurkalender van hem te koop.

Beste Peter,

Je bent er al een tijdje niet meer, toch kopen wij hier thuis nog elk jaar je scheurkalender, die dan inderdaad op de wc komt te hangen. Het heeft het pavlovianse gevolg dat ik aandrang kan krijgen als ik ergens een cartoon van jou tegenkom. In een tijdschrift bij de tandarts of zo. Je wordt bedankt. Hoe komt het dat je nog steeds werk produceert, terwijl je er niet meer bent? Had je nog zoveel liggen dat ze nog elk jaar een nieuwe kalender kunnen uitgeven? Of is het gewoon recycling en word je eindeloos herhaald? Mijn favorieten kom ik nooit tegen, dus daar ziet het niet naar uit. Of teken je gewoon door aan gene zijde en zend je dat dan door naar aarde? Het is een wonder boven wonder.

Goede Peter, ik schrijf je niet om je veren in je achterste te steken – vreemd, het anale speelt tot nu toe een dominante rol in dit briefje, excuses daarvoor – hoewel ik dat graag zou doen en het me dan geen enkele moeite zou kosten. Ik adoreer je werk, zo simpel is het. Woody Allen en jij verdienen de Nobelprijs voor de literatuur, vind ik, en jij meer dan hij, want hij is behoorlijk lui en jij was dat niet. Toch?

En laat dat laatste nou precies zijn waarom ik je dit briefje schrijf. Het gaat me om het werk zelf, niet de inspiratie of het gevoel voor humor, maar om de arbeid. Het is iets wat ik je altijd al eens had willen vragen, maar opeens was het te laat, dus dan maar zo en nu. Het gaat om het volgende: als jij een gekleurde of een donkere muur tekende, bestond die altijd uit honderden

vlak naast elkaar getekende, dunne lijntjes. Zo'n vlak gewoon helemaal zwart of grijs maken, dat deed je niet en dat snap ik, dat slaat dood, maar al die lijntjes trekken, minder dan een millimeter naast elkaar en netjes zonder elkaar te raken, dat was toch veel en nogal saai werk. Mijn vraag: trok je die lijntjes bij elke tekening dan weer opnieuw of had je daar iets voor? Had je dat op de een of andere manier geautomatiseerd of zo? Iets digitaals? Ik denk het niet, maar wat dan? Tien pennen naast elkaar geplakt? Of zat je toch gewoon elke keer opnieuw een kwartier al die lijntjes te trekken? Met het puntje van je tong uit je mond, wat je ziet bij kinderen die zich concentreren op een tekening. En als het dan misging, verfrommelde je het papiertje en begon je opnieuw? Of ging het nooit mis?

Peter, sorry, ik weet het, de vraag is nauwelijks een briefje waard, maar ik wil het zo graag weten. En het onbelangrijke kan toch ook belangrijk zijn? En er zit trouwens toch ook nog wel enige diepte in mijn vraag. Dat heeft te maken met het feit dat ik je zo bewonder omdat je zowel een groot kunstenaar als een uiterst bekwaam ambachtsman bent geweest. Dat maakt je in mijn ogen groter dan vele andere schrijvers en tekenaars en schilders. Ambacht is belangrijker of minstens net zo belangrijk als kunstenaarschap, vind ik. Het begint toch bij ambacht. Ik ga daar de grote toneelschrijver William Shakespeare ook een briefje over schrijven, vertelde ik al aan Jezus in mijn briefje aan hem. Ja, ik vind jullie twee vergelijkbaar,

Shakespeare en jij, en als er iemand van mening is dat ik doorsla met dit compliment, kan me dat geen reet schelen.

Ja, inderdaad, je hebt me door, deze laatste uitdrukking heb ik speciaal opgezocht voor de dramaturgie van dit stukje, omdat ik begonnen ben met twee keer een verwijzing naar het menselijk achterwerk en dat dan nu natuurlijk, zo tegen het einde, terug moet laten komen. Ambachtelijkheid dus.

Nee, erg fijnzinnig of briljant gevonden is het inderdaad niet, dat geef ik toe, dus als kunstenaar schiet ik nu tekort, maar dat hebben Woody Allen en jij ook regelmatig gedaan. Eerlijk is eerlijk. Hij heeft naast zijn meesterwerken flink wat flauwe films gemaakt en jij naast de jouwe heel wat middelmatige doorbladertekeningen. Dat is prima, zo hoort het, je probeert eens wat, dat is goed kunstenaarschap en met je ambachtelijkheid red je je reet.

O jee, daar heb je 'm weer. En dan ook nog met hetzelfde woord. Zonde.

Hoe dan ook, ik dank je heel hartelijk voor alles wat je gemaakt hebt, ook het mindere werk, en dat doe ik werkelijk uit de grond van mijn hart.

Dag Peter.

H.

PS. Laat je het nog even weten van al die lijntjes? Er is vast wel iemand die nog leeft die dat weet. Een ex of zo. Laat je die dan even een keer mijn pad kruisen? Dan kan ik het haar vragen. Annemarie Oster of zo. Nogmaals, dag Peter.

PPS. Je vertrouwde er altijd op dat je als vanzelf wel iets leuks zou invallen als je een tekening aan het maken was hè? Je begon vast meestal met tekenen en dan gewoon kijken wat het werd en wat zich aandiende. Heb ik gelijk?

Amy W.

Amy W. was een Britse jazz- en soulzangeres die leefde van 1983 tot 2011. Zij worstelde met verslavingen en heeft die strijd niet kunnen winnen. Een alcoholpromillage van 4,16 – 20 tot 25 glazen – werd haar fataal. Op allerlei manieren was zij een bijzonder iemand.

Lieve Amy,

Ik schrijf je een briefje over projectie en speculatie. Ik heb een beeld van wie en hoe jij was en dat wil ik je graag schetsen, maar ik wil het ook houden zoals het is. Als je dat tenminste goedvindt. Je was vast heel anders, want een imago is alleen maar een imago, maar gun me alsjeblieft de Amy die in mijn hoofd zit.

Maak je geen zorgen, het is een liefdevol beeld, verliefd bijna. Of ontroerd in ieder geval. Ik weet niet zo goed wat het is. Ik heb je dan ook geen vraag of vragen te stellen, ik heb je alleen maar te vertellen hoe mooi en indrukwekkend ik je vond. En om de een of andere reden verheug ik me erop dat te doen.

Hoewel je zo op afstand bekeken eigenlijk niet zo lief overkwam, ik zelfs intuïtief een beetje bang voor je was, ben ik ervan overtuigd dat je dat wel was. Lief, bedoel ik. Nogmaals, gun me dat. Je leek me een barse bolster met een zo ongeveer lichtgevende pit. Ik vond je ook ongelooflijk mooi, Amy, op een heel eigen en aparte manier. Je was niet popperig of per se knap, maar eigenwijs prachtig en ontzettend stevig fraai. Je was vrouwelijk en aantrekkelijk zonder behaagziek te zijn. Je was wie je was, omdat je was wie je was. Zo had je ook een stem die scherp, hard, bijna agressief kon klinken, maar me volstrekt kon betoveren. En dan zong je ook nog jazz, echte jazz, op je eigen wijze en tegen de mode van de tijd in. En ook dat deed je zonder tierelantijnen, zonder kijk-eens-wat-ik-kan, zonder de nep van kijk-eens-hoe-ik-sta-te-genieten, wat zangers zo

vaak doen om het publiek mee te plezieren. Nee, dat deed jij allemaal niet. Je zong het liedje met die stem van je en dat was dat.

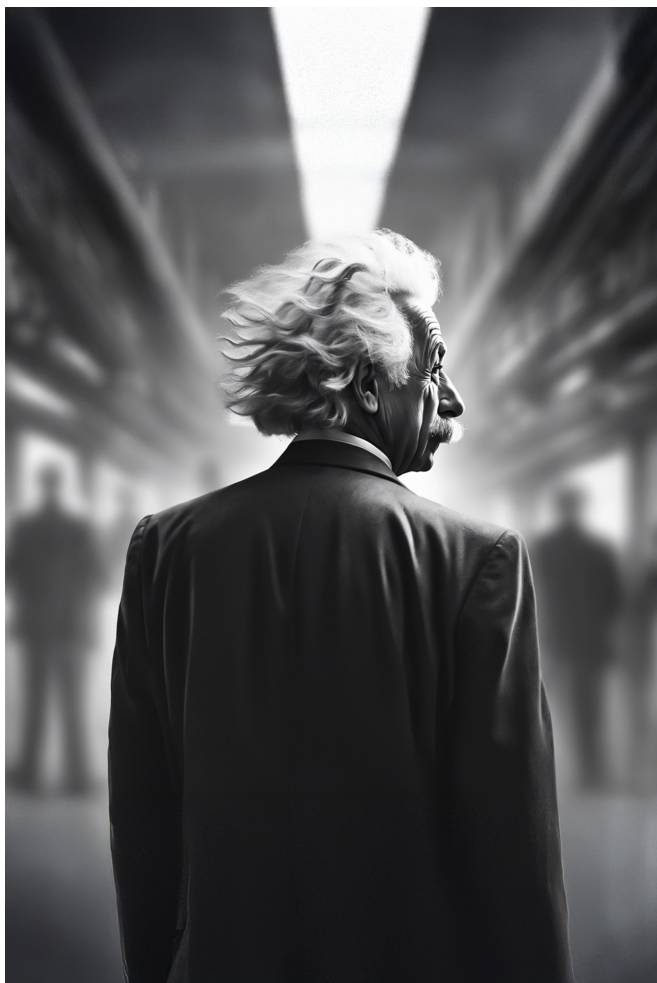
Amy, je was de sterkste, indrukwekkendste en spannendste vrouw die ik ooit gezien heb. Op beeld. Ver weg. In flitsen.

Ik heb bedacht dat die brutaliteit van je gespeeld was. Dat denk ik. Je hebt je tenslotte dood gedronken en dat doet iemand toch niet zomaar, zou je denken. Je was een pose waar je ware zelf stralend doorheen scheen. Misschien waren het uiterlijk vertoon en de innerlijke kwetsbaarheid zelfs wel tegengesteld aan elkaar. Je verborg een klein, lief, gevoelig en aanhankelijk meisje. Vanbinnen zat een lief konijntje. Dat denk ik allemaal, weet ik zelfs en ik hoef de waarheid, als die anders is, niet te weten. Je bent dood, dus ik kan toch niets meer voor je doen en ik leef nog en ik wil graag vasthouden aan dat beeld van die oersterke vrouw die ook kwetsbaar was en zo uniek mooi oogde en zo geweldig zong met dat zo onwaarschijnlijk eigen geluid.

Ik hoop dat ik zo aan je mag blijven terugdenken, Amy. Als ik vóór het einde van het jaar niets van je gehoord heb, ga ik ervan uit dat je dat goedvindt.

Dag lieve Amy.

H.

Albert E.

Albert E. was een briljante Duits-Zwitsers-Amerikaanse theoretische natuurkundige van Joodse afkomst en leefde van 1879 tot 1955. Hij is het bekendst van zijn relativiteitstheorie, die bijna iedereen kent maar bijna niemand snapt.

Waarde heer Einstein, beste Albert, ha die Ab,

Even een briefje aan u. Of aan jou, als ik je mag tutoyeren. In het kader van de dood en de eeuwigheid lijkt me dat misschien wel kunnen, toch? En dat doe ik dan niet bij gebrek aan respect, zeker niet, maar als symbool van de intieme sympathie die ik voor u voel. Voor jé voel, bedoel ik. Ik heb je altijd een leuke man gevonden, Albert, ook omdat je me doet denken aan mijn leraar oude talen.

Ik stuur je nu dit kattenbelletje, zoals dat in het Nederlands heet. Even tussendoor een grappig taalkundig fenomeen: een kattenbelletje is een belletje dat een kat om krijgt om al te uitbundige vogelmoord te voorkomen, een kattenbelletje is een kort briefje. Dit is dus een kattenbelletje.

Goed, ter zake en om met de deur in huis te vallen, want je hebt vast nog meer te doen, ik heb een vraag: klopt het dat jij zo abstract kunt denken dat je uiteindelijk, alsof het een cirkel is, weer terugkomt bij de eenvoud van de dagelijkse praktijk van het leven en het mystieke van de religie? Begrijp je wat ik bedoel? Ultieme intelligentie breekt door alle complexiteit heen en maakt alles weer heel simpel en basic. Zoiets.

Volgens mij ben jij bijvoorbeeld daardoor van mening dat een goede daad van de ene persoon voor de ander net zo waardevol is als bijvoorbeeld, ik noem maar iets, de formulering van jouw relativiteitstheorie. Wetenschappelijke ontdekkingen hebben meer invloed op mensen dan een enkele daad van de een voor een ander, maar is de mate van invloed bepalend voor de waarde? En wie bepaalt of een invloed positief

is? Wat zijn de maatstaven? Hoe bepaal je überhaupt de waarde van iets?

Alles heeft een prijs en dan is er toch weer iemand die die prijs betaalt. Wie iemand helpt, kan op dat moment niet iemand anders helpen en die is dan dus de klos. Er zijn grote wetenschappelijke ontdekkingen gedaan die de wereld op de korte termijn grote schade hebben toegebracht, maar op de lange termijn misschien veel goeds hebben gebracht. De bommen op Hiroshima en Nagasaki hebben verschrikkelijk veel slachtoffers veroorzaakt, maar het is mogelijk dat er zonder die bommen nog meer onschuldigen gestorven zouden zijn. Het is een beetje zoals voetballer Johan Cruyff, die ik ook een briefje ga schrijven, stelt dat elk nadeel zijn voordeel heeft.

Andersom is dat natuurlijk net zo waar: elk voordeel heeft zijn nadeel.

Alles is alleen maar wat het is, bedoel ik te zeggen. Omdat alles alleen maar energie is, alles met elkaar samenhangt en het een het ander oproept of het een het ander het zwijgen oplegt.

Ik druk me misschien wat onhandig uit omdat ik bij lange na niet zo intelligent ben als jij, Ab, zodat ik het simpel kan zeggen. Ik kan het eigenlijk alleen maar voelen aan mijn water, zoals ze dat noemen, en ik gebruik dan een heleboel woorden om een poging te doen iets dichterbij de kern te komen van wat ik bedoel. Heb jij dat niet ook gedaan als je naar iets zocht? Of heb je gewoon alleen maar geredeneerd en gerekend?

Om het daar even over te hebben: dat wat jij allemaal bedacht hebt, is natuurlijk volkomen briljant – dat heb ik van horen zeggen en zien lezen, zelf kan ik dat namelijk helemaal niet beoordelen – maar met het dagelijks bestaan van de gemiddelde mens heeft het over het algemeen weinig van doen. In ieder geval vooralsnog. Het leuke is wel inderdaad dat heel veel mensen jouw ogenschijnlijk simpele eindconclusie van de relativiteitstheorie kennen, $E = MC^2$, maar bijna niemand snapt wat je daarmee bedoelt. Terwijl het er zo simpel uitziet.

Dat is wat ik probeer te zeggen: jij bent door heel erg slim te zijn, uitgekomen bij volstrekte eenvoud. Iemand heeft eens iemand anders een briefje geschreven dat als volgt begon: *Goede vriend, ik schrijf je deze, wat lange brief, want ik had geen tijd voor een korte.* Ik denk dat het Mark Twain was, maar begrijp dat de meningen over de herkomst van deze geweldige zin verdeeld zijn. Maar dat is dus precies wat ik bedoel: simpelheid is onwaarschijnlijk gecompliceerd als die er nog niet is.

Net zoals de waarde van iets dus extreem relatief is – een toepasselijke term in het kader van dit briefje. Wie kan bewijzen dat wetenschap meer waard is dan houtbewerking? Omdat het een meer mensen bedient dan het ander? Ten eerste is de waarde van iets sowieso lastig of bijna niet te beoordelen, ten tweede is kwantiteit echt geen bewijs voor kwaliteit, daar is de mensheid het toch wel over eens.

Uiteindelijk heeft een mens alleen maar een geest en een lichaam en als hij of zij sterft, is het eerste meteen weg en het tweede even later of na verloop van tijd. We hebben een tijdspanne en terwijl we die beleven, is het dagelijks bestaan van het hoogste belang, meen ik te mogen stellen, meer dan kunst, wetenschap, religie of wat dan ook. Mensen willen gezond zijn, lekker eten en genieten van andere mensen, op wat voor manier dan ook. En daarna komt al het andere. Zonder het lichaam zelf is er helemaal niks.

Ik heb met dit toch wat warrige betoog mijn best gedaan, Albert, om uit te leggen wat ik bedoel en zou graag van je willen horen hoe jij over al deze zaken denkt. In mijn hoofd is dit allemaal best ingewikkeld, maar jij hebt daar vast allemaal heel simpele woorden voor. Ik begrijp dat je geen briefje terug kunt schrijven, want zo werkt het niet in twee van elkaar gescheiden werelden, als de jouwe al bestaat, maar misschien kun je een andere manier vinden om je antwoorden in mijn geest te plaatsen. Als je dat doet, ben ik je erg dankbaar. Nadenken is toch wel een van de mooiste bezigheden die ik ken en volgens mij vond jij, vind jij, dat ook.

Dag Albert, dag mijnheer Einstein, dag Ab. Dank je wel dat ik even tegen je, tegen u, mocht spreken. In schrift dan, bedoel ik.

H.

Olga S.

Olga S. leefde van 1957 tot 1963 en had twee staartjes. Ze woonde aan een drukke straat met bomen, tegenover haar beste vriendin Marja. Op haar zesde verjaardag kwam de dood bij haar langs met een wreed cadeautje: hij nam haar mee.

Lieve Olga,

We kenden elkaar een beetje, omdat we bij elkaar in de klas zaten en jij bij mij in de buurt woonde. Ik geloof dat ik meer omging met je vriendin Marja dan met jou, maar ik weet nog wel dat ik iets speciaals voor je voelde. Of heb ik dat later bedacht? Dat zou heel goed kunnen. Zes jaar oud waren we, wat weten we nog van die tijd? Dat wil zeggen, ik herinner me je nog haarscherp en je moest eens weten hoe vaak ik sindsdien aan je gedacht heb. Je was mijn eerste dode, zou je kunnen zeggen. Ik kwam op school en hoorde van de juf van de eerste klas, nu zou dat groep drie heten, dat je er niet was en ook nooit meer zou komen. De tijd stond stil en de gedachte dat het leven eindig was, drong zich voor altijd aan me op. Ik was geschokt maar nog meer verbaasd, geloof ik. Mijn mond viel open en ik staarde naar de lege plek voor in de klas. Daar zat jij, maar je zat er niet.

Later hoorde ik dat het gebeurd was op je verjaardag, dat je een pop had gekregen die je aan je vriendin Marja wilde laten zien, die aan de overkant van de weg woonde. Hoewel je duizend keer verteld was hoe voorzichtig je moest zijn als je de Soestdijkerstraatweg overstak – wij noemden het toen ‘de Soestdijkse’ – leefde je nog onbezorgd en rende je enthousiast naar de overkant. Door de vele dikke bomen die langs die weg staan, zag je waarschijnlijk de auto niet, die je voor straf onmiddellijk vermoordde.

En dat was het dan. Olga S. bestond niet meer, zou geen liefdes meemaken, geen feestjes hebben, geen landen bezoeken, nooit meer in

de zee zwemmen en nooit meer door een bos wandelen. En met haar werden haar kinderen hun leven afgenomen. Ze zouden nooit bestaan.

Ik heb het al gezegd en ik zeg het nog een keer: ik denk zo vaak aan je, Olga. Niet dat je daar iets aan hebt en om het een pleister op een wonde te noemen, is te bizar voor woorden, maar het is wel zo. Het is al meer dan zestig jaar geleden en in mij besta je nog steeds. Jij hebt daar niets aan, maar ik wel. Dankjewel daarvoor, Olga.

H.

Doris D.

Doris D. was een zangeres en actrice die leefde van 1922 tot 2019. Ze stapte uit het vak toen ze in de vijftig was en ging voor dieren zorgen, wat ze dus zo ongeveer veertig jaar heeft gedaan. Ze heeft altijd zeer onterecht een truttig imago gehad.

Beste, lieve, sterke Doris,

Wat heb je heerlijk lang geleefd en wat heb je het goed gedaan allemaal. Geweldig zelfs. Je hebt zulke sterke keuzes gemaakt, omdat je begreep waar het om ging in het leven. Vind ik.

Je leerde in het eerste gedeelte van je bestaan de wereld van glamour, rijkdom en aandacht kennen en hebt daar op een bepaald moment vrijwillig afstand van gedaan. Het nam meer dan het gaf, stelde je vast, en je maakte dat je wegkwam. Je hebt er trouwens nog hard voor moeten werken om je die stap te kunnen permitteren, omdat je failliet was op het moment dat je bedacht dat je een ander leven wilde. Je rechtte je rug, deed wat er gedaan moest worden en vertrok. Ik bewonder je erom.

Je was een geweldige zangeres en een goed actrice en had het misplaatste imago van een braaf en daardoor misschien wat saai meisje. Zo gaat dat als je beroemd bent, geloof ik. Succes geeft je een label en als je in de gratie wilt blijven, dien je je als zodanig te blijven gedragen. Het publiek is conservatief en wil steeds weer bevestiging zien van het beeld dat er van iemand bestaat. Wil je roem, aandacht en veel geld? Geef ze wat ze van je vragen. Het is handel, je bent een product. De mensen kijken tegen je op, zeggen ze, maar je wordt gebruikt tot ze je niet meer nodig hebben en dan ga je in de vuilnisbak. Dat is het leven in de schijnwerpers.

Maar het is zeker niet het publiek dat je gebracht heeft tot de beslissing uit het vak te stappen, eerder integendeel. Je had een goede relatie met je vele fans over de hele wereld en beantwoordde vaak hun brieven. Tot op zeer hoge leeftijd heb je dat

gedaan. Nee, het was het egoïstische misbruik van de managers en agenten om je heen, die speelden dat ze van je hielden omdat ze geld aan je konden verdienen. Dat heeft je zo keihard getroffen dat je de handdoek in de ring hebt gegooid. Het dieptepunt werd gecreëerd door je laatste, nogal gefrustreerde echtgenoot Marty, die zijn carrière op jouw talent baseerde en je na zijn dood met torenhoge schulden achterliet. Je incasseerde de klap, ging een show doen voor televisie, betaalde je schulden, verzamelde weer wat vermogen en stapte vervolgens uit het vak. In een wereld waarin mensen elkaar zo bedrogen, wilde jij niet verkeren.

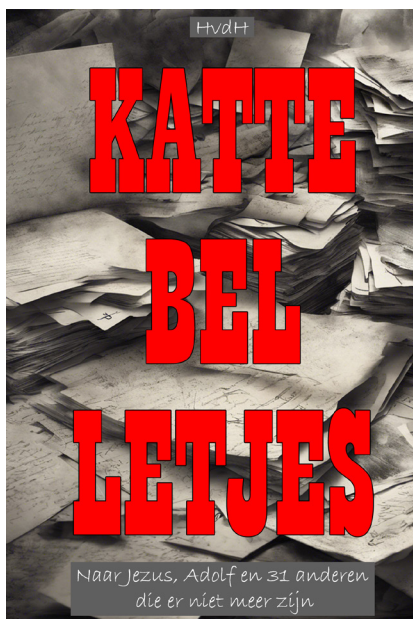
Je had veel liefde voor je vak, maar al die ellende was het niet waard en je ging je de rest van je leven om dieren bekommeren, omdat je dan wel terugkreeg wat je gaf: trouw en innige aanhanke-lijkheid. En je leefde nog lang en gelukkig. Of in ieder geval gelukkig genoeg.

Ik heb je verder niets te zeggen of te vragen, Doris. Ik wilde dit alleen benoemen. Ik bewonder je zeer om je vakvrouwschap, maar nog meer om die rigoureuze stap daarna. Men dacht destijds dat je een oppervlakkig blondje was en mensen begrepen niet dat ze te maken hadden met een van de krachtigste persoonlijkheden ooit.

God zal misschien niet bestaan, maar mocht dat wel het geval zijn, dan moet hij maar met jou trouwen. Hij heeft toch niemand? Dan zou je dus de stiefmoeder van Jezus worden en dat zou uitstekend gecast zijn, vind ik. Dag Doris. Een kus van mij.

H.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=kattebelletjes>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boekjes, zowel in fysieke vorm als digitaal, met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms, die beogen net zo toegankelijk te zijn als audiovisuele producties. De boekjes hebben vaak minder tekst dan een standaardroman en kunnen voorzien zijn van plaatjes, foto's, tekeningen of audio- of videofragmenten, die zelfs in het geval van een papieren boek met QR-codes op een smartphone of een tablet direct beluisterd en bekeken kunnen worden. Lezen en kijken of lezen en luisteren.

Uitgeverij Vogelvrij wil inspelen op een nieuwe wereld en kiest ervoor meer een contentfabriekje in het algemeen dan alleen een uitgever van boeken te zijn. Het gaat om het opbouwen van een fonds van verhalen en formats, uitgegeven als boekjes en daardoor auteursrechtelijk beschermd, die vaak in basis geschikt zijn voor een audiovisuele productie, ten behoeve van media die de behoefte hebben aan een constante stroom van content.

Informatie over de uitgeverij en/of deze titels is ook te vinden op de website www.uitgeverijvogelvrij.nl of kan per mail worden opgevraagd: info@uitgeverijvogelvrij.nl.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

